

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorvm

VD16 B 5530

Nona caussa perseuerantiæ in tanto scelere, est Error, quem Diabolus opinionioni hominum, quos capit, imprimit, vt sibi persuadeant, fieri haud posse, vt ad sanum cor conuertantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

alta transuolans, & passer quolibet vadens; sic maledictum frustra prolatum in quempiam superueniet: & in Psa. 108. Dilexit maledictio- nem, & veniet ei: & noluit benedictionem, & elongabitur ab eo. Hinc compertum est experientia, diabolum sumpsisse quandoque hanc occasionem perducendi ad maleficium.

S. Caussa, Nimia tri- stitia & ira Octaua, quae frequentissimè in muliebri sexu locum habet, est desolatio, siue nimia tristitia, aut pusillanimitas in aduersis.

DVM enim foeminae in aduersitates calamitates, aut perturbationes incidunt, animum abijciunt, maximè quando non est qui consoletur, aut consilio iuuet. Hanc oportunitatem Dæmon perscrutatur, atq; sub fictæ personæ forma, auxilium, cõsiliu, & patrocinium promittit, cum maxima deceptione. Huic adiungere possumus immoderatam iram qua multi se vindicare de alijs per fas & nefas cupiunt: quod quando propter fragilitatem non possunt, malignus se offert, & inspirat vindictæ modos. Sed nunc cum contingat inter alias vnam esse causam præcipuam perseuerantiæ in tam graui atq; intolerabili Dæmonis iugo, de hac paulò latius aliquid dicendum pro remedio contra hoc durum vinculum.

Nona caussa perseuerantiæ in tanto
scel.

scelere, est *Error, quem Diabolus opinioni hominum, quos capit, imprimit, ut sibi persuadeant, fieri haud posse, ut ad sanum cor conuertantur.*

LEGIMVS in lib. Iudicum, quod Philistæi *Iudicum 16.* Samsonem fortissimum captum quamprimum oculis priuârunt, priuatum ad pistrinum ablegârunt, & molere fecerunt, omnibusque ludibrijs & illusionibus affecerunt. Hos Philistæos maligni spiritus sequuntur; quamprimum hominē Christianum arte sua quacunq; occasione aut specie deceperunt, oculos intelligentiæ effodiunt, atq; persuadent impossibilem esse reditum ad Deum, cuius fidem abnegauit; sicq; hominem oculis captum alligant ad pistrinum, id est, suam grauem & intolerabilem seruitutem, atq; si molere, id est suis imperijs in omnibus satisfacere nolit, verberibus, minis & terroribus cogunt, atq; ludibrijs afficiunt. Atque vt melius ligatum Dæmon teneat, imperat sub maxima pœna, vt infelix homo omnia sua peruersa consilia, & sceleratissimas suggestiones in secreto teneat, nec vlli mortalium extra suam societatem reuelet.

Astutissimus inimicus imitatur in hoc negotio mores callidissimi alicuius amatoris, qui honestam aliquam bonorum parentum filiam, aut honesti viri vxorem intendit seducere.

M

cere.

cere. Is omni cura industriaq; laborat, vt sua verba, facta & consilia non deueniant in notitiam, nihilq; magis timet, quàm ne puella parentibus ea patefaciat, cognoscens hoc pacto parentum prouidentia suos conatus frustrandos & irritandos esse. Eodem modo diabolus in hoc tam occulto, & ab hominum sensibus alieno scelere omni ratione procurat, vt homo, quem cepit, fraudulenta sua consilia nemini detegat. Ad quem effectum consequendum minas intentat, timorem incutit, & pudorem obijcit: his nodis anima miseri hominis intricata, se expedire non potest; cum careat bono consilio, & tam Dei, quàm hominum prudentum auxilio destituatur. Ex hoc capite contingit, paucissimos esse maleficos, aut fagas, qui in confessione sacramentali hoc crimen confiteantur, hinc etiam sequitur exiguum esse numerum eorum, qui vel quæ sua sponte conuertantur ad Deum, relicta diabolica societate, antequam ad manus publicæ iustitiæ deueniant. Ex eadem quoque causa oritur, quod nonnullæ fœminæ potius optent & eligant mortem, quàm vitam, timentes ne iterum reducantur ad laboriosum illud molendinum.

*Remedia contra
desperationis erro-
rem.*

Contra hunc Diabolicum errorem, & simplicium falsam opinionem veritas statuenda est, quæ tenebras falsitatis & erroris depellat. Veritas autem est, quod homo quicumq; etiam a Diabolo deceptus, cum gratia Dei potest per penit

pœnitentiam redire ad gratiam, Diaboli iu-
 gum rumpere, & tam fœdam societatem re-
 linquere, etiam quocunq; tempore. Hanc ve-
 ritatem probant clamores Domini ad pecca-
 tores. Ezech. 18. projcete à vobis omnes præ-
 uaricationes vestras, in quibus præuaricati
 estis, & facite vobis cor nouum, & spiritum
 nouum: & quare moriemini? quia nolo mor-
 tem morientis, dicit Dominus Deus: reuerti-
 mini & viuite. Eccles. 33. Impietas impij non
 nocebit ei, in quacunq; die conuersus fuerit:
 Hierem. 8. Nunquid qui cadit, non adjiciet vt
 resurgat? & qui auersus est, non reuertetur?
 Quare ergò auersus est populus iste in Hieru-
 salem auersione contentiosa? apprehenderūt
 mendacium, & noluerunt reuerti. Et cap. 3. in
 eodem Propheta: Tu autem fornicata es cum
 amatoribus multis: tamen reuertere ad me, di-
 cit Dominus. Esai. 55. Derelinquat impius viã
 suam, & vir iniquus cogitationes suas, & re-
 uertatur ad Dominum, & miserebitur eius,
 &c. quoniam multus est ad ignoscendum. E-
 andem veritatem probant Scripturæ, quæ at-
 testantur Dominum soluere & rumpere vin-
 cula peccatorum. vt David in Psal. Disrupisti
 Domine vincula mea, tibi sacrificabo hostiam
 laudis. Et iterum in alio loco. Dominus soluit
 compeditos, Dominus illuminat cæcos. Ad
 idem propositum faciūt, quæ misericordiam
 & gratiam Dei erga peccatores ostendunt: hæc

Concionator facilè congregabit contra prædictum errorem. Quicumq; ergò à Diabolo decipitur, aut deceptus est, & sub tam dura feruitute agit, quantamcunq; fidem infideli addixerit, obedientiamq; præstiterit, redeat ad cor, frangat perfidiam, pœniteat, inuocet DEVM: cœlestis curiæ reginam, desolatorum aduocatam B. Virginem, Angelum custodem, & sanctos: resistat aduersario in fide, & vincet. Tantò autem facilius tam abominabilis status relinquitur, quantò citius deseritur. Optimū consilium est, vt homo quamprimùm se delusum cognoscit, ingemiscat, peccatum confiteatur bono & prudenti Confessario, & fidei nostræ armis fortiter se muniat contra aduersarium, eiusq; insultus forti & cōstanti animo repellat. Pleriq; enim, qui his laqueis vinciti tenentur, multis molestijs afficiuntur, si iugum abijcere diabolicum, & fœdera infidelis amicitia rumpere contendant. At si constanter se Dæmonum insultibus opponant, induendo armaturam Dei, & scutum fidei arripiendo, victoriam obtinebunt, neq; tam graues patientur tribulationes. Vt hoc rectius intelligatur & firmiter animis inhereat, similitudine discamus, quod Dæmon aduersarius noster naturam & mores habet muliebres, quātum ad imbecillitatem virium, & animi peruicaciam. Sicut enim fœmina mala cum viro rixas miscens, si eum conspiciat erecto animo, & con-

stan-

stanti vultu resistere, & verbis verbera obijcere, ilicò animum abijcit, & terga vertit, nec deinceps facillè aliquid simile tentat. Si autem maritum timidum, meticulosum, fugacemq; depræhenderit, in extremam surgit audaciam, & virum ferociter inuadit. Simili modo hostis noster facere consuevit, si quem reperit timidum & inconstantem in tentationibus, & animum abijcientem in tantis insultibus, non est bestia super terram ferocior & audacior. Vnde in nostro proposito timidis & tristibus minatur, & non rarò intentat verbera, ni morem gerant suo imperio. Sed si incidat in militem fortem & imperterritum, hilari vultu repugnâtem, diffidens de victoria fugit, & eum in pace relinquit. Hinc optimè ait S. Gregor. Diabolus cùm ei fortiter resistitur, debilis est vt formica: cùm verò suggestio recipitur, fortis est, vt leo. Nemo ergò in hoc deceptionis genere crudelitâtè sæuientis, quam minis & verberibus confirmat, pertimescat, sed confidendo in Dei misericordia & auxilio, viriliter in fide repugnet; sicut tandem triumphabit, & Dæmon confusus discedet. Inflammât ad hoc nostros animos, exemplum magni illius spiritualis ducis S. Anthonij, quem nouitium in eremo sæuissimis excepit verberibus, ita vt semianimis relictus, ad proximum vicum curandi causâ deferri debuerit. At Anthonius aliquantulum conualescens, ad primum locum

M 3 denuò

denuò se contulit ad seruiendum DEO, paratus ad noua verbera pro beneplacito Dei, nec vlla iniuria diaboli à proposito deterrebat. Hac animi constantia virum sanctum munitum nequissimi spiritus cum accedere non auderent, varias formas induentes, ferarum more alij rugiebant, alij ululabant, alij dentibus frendebant, alij flammam ore, naribus, auribusque emittebant, vt terrorem incuterent, cui verbera inferre nequibant, ad impediendum ipsum in via salutis. Sed vbi fortissimum athletam nec verbera curare, nec horrenda spectra pertimescere cognouerunt, se victos & confusos confessi discesserunt. De his Athanasius in vita Anthonij. Hoc tamen adhuc referre non pigebit ex vita eiusdem sancti, quod relatu dignum est: ferunt de eo, dum verbera terroresque perferret, lucem ei diuinitus apparuisse, qua expauescunt Dæmones diffugere: Anthonium verò eo splendore recreatum exisse se, & quasi presentem Dominum aspiceret, dixisse. Vbi eras bone Iesu, vbi eras: responditque accepisse: Aderam Anthoni, sed euentum pugnae tuae praestolabar, quam quoniam imperterritus immotusque viriliter sustinueris, manet te victoriae tuae indeficiens in caelo triumphus, praemiumque sempiternum: Omnis ergo Diaboli vis atque decertatio, constantis & pij animi continuatione destruitur. Similia in vita Hilarionis refert S. Hieronymus. Plurima

San-

Sanctorum exempla, qui fortitudine & constantia Diabolo restiterunt, qui videre voluerit, legat Marcum Marulum de religiosè viuendi institutione, lib. 5. cap. 7. Postremò, vt huic Præudio finem faciamus, si quis hac arte Diabolica captus est, cõfiteatur sacerdoti prudenti, & reuelet in confessione malum, quo detinetur: pœniteat, & in futurum armis se muniat spiritualibus. Scriptum est enim. Proverb. 28. Qui abscondit scelera sua, non dirigetur: Qui autem confessus fuerit, & reliquerit ea, misericordiam consequetur. Et vt S. Hieronymus ait, in cap. 10. Ecclesiast. in illa verba: Si momorderit serpens in silentio. Si quem Diabolus occultè momorderit, & nullo conscio eum peccati veneno infecerit: Si tacuerit qui percussus est, & non egerit pœnitentiam, nec vulnus suum fratri & magistro voluerit confiteri, magister qui linguam habet ad curandum, facilè ei prodesse non poterit: si enim erubescat ægrotus vulnus medico confiteri, quod ignorat, medicina non curat. Molestissimè fert inimicus, quod homo sua consilia manifestet, & impedit quantum potest, obijcit timorem & pudorem. Sed tu sequere consilium Ecclesiast. cap. 4. Pro anima tuâ non confundaris verum dicere. Sancti Patres tanquam firmam obseruârunt regulam, euidèter diabolicam esse cogitationem, quam iunior seniori confunditur aperire. Vnde

Cassianus ait. Non poterit Diabolus circumuenire vel deicere iuuenem monachum, nisi eum, quem viderit aut per superbiam, aut per verecundiam suas cogitationes seniore cedere.

16. Præliudium. *Diabolus, qui ab initio similis esse voluit altissimo, adhuc in suis operibus ad hominum deceptionem diuina opera imitari contendit, & similitudinem quandam Dei affectat.*

HINC summo perè desiderat adorari, quod diuinæ maiestati competit Matth. 4. Hec omnia tibi dabo, si cadens adoraueris me, & 26. q. 5. c. Nec mirum. Atq; hoc tritum est apud omnes Theologos & canonistas, vt Grilland. attestatur de Sortilegijs . q. 7. nu. 9. Ex eadem caussa Dæmones sacrificia expetunt. August. lib. 20. contra Faustum, cap. 21. Cui & Philosophi consentiunt. Apuleius in lib. de Deo Socratis, (quem rectius teste Augustino 8. de Ciuit. cap. 14. de Dæmone Socratis intitulasset) dicit, ex Dæmonibus alios diurnis sacrificijs gaudere, alios nocturnis: esse qui lætioribus esse qui tristioribus hostijs, ritibus & cæremonijs delectentur. Porphyrius lib. 2. de abstinentia animalium, subindicat ciuitatibus interdum opus esse Dæmonibus sacra facere, ne frugibus, ne diuitijs, ne vrbi ipsi noceant.

Nam